

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

2. září 2010*

Ve věci C-399/08 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 15. září 2008,

Evropská komise, zastoupená V. Kreuzitzem, J. Flettem a B. Martenczukem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

další účastníci řízení:

Deutsche Post AG, se sídlem v Bonnu (Německo), zastoupená J. Sedemundem, Rechtsanwalt,

žalobkyně v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, se sídlem v Frankfurtu nad Mohanem (Německo), zastoupené R. Wojtkem, Rechtsanwalt,

UPS Europe SA, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupená E. Hennym, advocaat,

Spolková republika Německo, zastoupená M. Lummou a B. Kleinem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejší účastníci řízení v první stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano (zpravodaj), předseda senátu, A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan a M. Berger, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 24. března 2010,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Komise Evropských společenství domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství (nyní Tribunál Evropské unie) ze dne 1. července 2008, *Deutsche Post v. Komise* (T-266/02, Sb. rozh. s. II-1233, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zrušil rozhodnutí Komise 2002/753/ES ze dne 19. června 2002 o opatřeních přijatých Spolkovou republikou Německo ve prospěch společnosti Deutsche Post AG (Úř. věst. L247, s. 27, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Právní rámec

- 2 Jak vyplývá z vnitrostátního právního rámce, popsaného v napadeném rozsudku, podle § 1 odst. 2 Postverfassungsgesetz (zákon o organizaci pošty), který byl přijat dne 8. června 1989 (BGBl. 1989 I, s. 1026, dále jen „PostVerfG“), byla Deutsche

Bundespost (německá spolková poštovní správa) rozdělena na tři různé právní subjekty, tedy Deutsche Bundespost Postdienst (dále jen „DB Postdienst“), Deutsche Bundespost Telekom (dále jen „DB Telekom“) a Deutsche Bundespost Postbank. Vzhledem k tomu, že § 65 odst. 2 PostVerfG stanovil, že uvedené subjekty jsou povinny zachovat služby, které Deutsche Bundespost nabízela, DB Postdienst převzala činnosti Deutsche Bundespost v poštovním odvětví.

- 3 Podle § 37 odst. 3 PostVerfG mělo dojít k finančnímu vyrovnání mezi těmito třemi právními subjekty, pokud by se některý z nich nebyl schopen financovat z vlastních příjmů. Krom toho podle § 63 odst. 1 PostVerfG byla Deutsche Bundespost navzdory svému rozdělení nadále povinna zpětně platit státu peněžní částky odpovídající určitému procentnímu podílu z jejich příjmů z hospodářské činnosti, a to až do roku 1995.

- 4 Podle § 1 odst. 1 Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (nařízení o poskytování povinných poštovních služeb) ze dne 12. ledna 1994 (BGBl. 1994 I, s. 86, dále jen „PPfLV“) musela DB Postdienst poskytovat „povinné služby“ na celém státním území v souladu se zásadou jednotné sazby. Pokud jde konkrétněji o doručování balíkových zásilek, § 2 odst. 1 PPfLV stanovil, že DB Postdienst musí na celém tomto území zajistit vyzvednutí, přepravu a doručení balíkových zásilek, které mají maximální hmotnost 20 kilogramů a odpovídají určitým maximálním rozměrům. Nadto § 2 odst. 2 bod 3 PPfLV opravňoval DB Postdienst ke stanovení nižší sazby, než byla jednotná sazba, pro zákazníky, kteří si sami provádějí třídění balíků nebo podávají určité minimální množství balíkových zásilek.

- 5 Podle § 1 a § 2 Postumwandlungsgesetz (zákon o reorganizaci pošty) ze dne 14. září 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2339) byly tři právní subjekty vzniklé rozdělením Deutsche Bundespost počínaje dnem 1. ledna 1995 přeměněny na akciové společnosti

[„Aktiengesellschaft“ (AG)], tedy na Deutsche Post AG (dále jen „DP AG“), Deutsche Telekom AG a Deutsche Postbank AG.

- 6 Konečně, z § 4 odst. 1 Postgesetz (poštovního zákona) ze dne 22. prosince 1997 (BGBl. 1997 I, s. 3294) vyplývá, že doručování balíkových zásilek, jejichž hmotnost nepřesahovala 20 kilogramů, bylo univerzální službou.

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

- 7 Společnost DP AG provozuje činnost jak v odvětví poštovní přepravy, v němž měla monopol v době, kdy nastaly skutkové okolnosti projednávané věci, tak i ve dvou dalších poštovních odvětvích, tedy v odvětví přepravy balíkových zásilek, jakož i v odvětví přepravy novin a časopisů, přičemž obě posledně uvedená odvětví jsou naopak otevřena hospodářské soutěži.
- 8 V odvětví přepravy balíkových zásilek společnost DP AG zajišťuje zejména služby přepravy většího množství balíkových zásilek, jež nejsou vyřizovány přímo na přepážkách poštovních úřadů (dále jen „odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím“). Toto odvětví se samo dále dělí na dva hlavní segmenty, a sice jednak na přepravu balíkových zásilek ode dveří ke dveřím zaměřenou na zákazníky podnikatele, již sami předem provedou třídění nebo podávají určité minimální množství balíkových zásilek, a jednak na přepravu balíkových zásilek na účet podniků provozujících zásilkový prodej, jež expedují zboží objednané z katalogu nebo elektronickou cestou.

- 9 V roce 1994 podaly soukromý podnik provozující distribuci balíkových zásilek UPS Europe SA (dále jen „UPS“) a Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (sdružení soukromých poskytovatelů kurýrních služeb a expresního doručování pošty a balíkových zásilek; dále jen „BIEK“) Komisi stížnost. UPS a BIEK společnosti DB Postdienst v podstatě vytýkaly jednak uplatňování politiky prodeje se ztrátou v odvětví distribuce balíkových zásilek ode dveří ke dveřím, jež podle nich představovala zneužití dominantního postavení ve smyslu článku 82 ES, a jednak pokrývání ztrát v uvedeném odvětví buď prostřednictvím příjmů vytvářených ve vyhrazeném odvětví, nebo prostřednictvím veřejných prostředků, které jí byly poskytovány v rozporu s článkem 87 ES.
- 10 Dne 20. března 2001 přijala Komise rozhodnutí 2001/354/ES v řízení podle článku 82 ES (Věc COMP/35.141 – Deutsche Post AG) (Úř. věst. L125, s. 27), ve kterém dospěla, shrnuto, k závěru, že DB Postdienst, poté DP AG, porušila článek 82 ES, neboť zneužila své dominantní postavení pouze v segmentu přepravy balíkových zásilek na účet podniků provozujících zásilkový prodej, jež expedují zboží objednané z katalogu nebo elektronickou cestou, zejména tím, že od roku 1990 do roku 1995 praktkovala politiku prodeje se ztrátou, přičemž nabízela ceny nižší, než byly její náklady spojené s typem dotyčného plnění.
- 11 Dne 19. června 2002 přijala Komise sporné rozhodnutí, ve kterém dospěla k závěru, že částka plateb provedených – podle § 37 odst. 3 PostVerfG – společností DB Telekom, poté německou společností Telekom AG, ve prospěch společnosti DB Postdienst, poté DP AG, jako náhrada za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu (dále jen „SOHZ“) byla vyšší, než bylo nezbytné k nahrazení čistých dodatečných nákladů, které vznikly oběma posledně uvedeným podnikům poskytováním uvedených služeb. Komise z toho vyvodila, že částka odpovídající této nadměrné náhradě byla použita k pokrytí deficitů v segmentech odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím, otevřených hospodářské soutěži. Podle tohoto rozhodnutí se tyto deficity rovnaly částce 1 118,7 milionů DEM a byly výsledkem politiky prodeje se ztrátou prováděné společností DB Postdienst, poté společností DP AG, v období od roku 1994 do roku 1999, jak bylo konstatováno v rozhodnutí 2001/354.

- 12 Komise tudíž došla k závěru, že tato nadměrná náhrada je státní podporou neslučitelnou se Smlouvou o ES a nařídila Spolkové republice Německo, aby přijala všechna opatření, jež jsou nezbytná k navrácení uvedené podpory ze strany DP AG.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 13 Společnost DP AG podala k Tribunálu žalobu na neplatnost proti spornému rozhodnutí, přičemž se zejména dovolávala toho, že Komise porušila čl. 87 odst. 1 ES a čl. 86 odst. 2 ES, neboť neprokázala, že DP AG byla zvýhodněna.
- 14 Konkrétně na základě prvního žalobního důvodu společnost DP AG tvrdila, že Komise nesplnila svou povinnost přezkoumat, zda celková částka plateb provedených společnostmi DB Telekom přesáhla celkovou částku čistých dodatečných nákladů, které vznikly společnosti DP AG v souvislosti s plněním jejích úkolů SOHZ. Ve svém druhém žalobním důvodu tato společnost tvrdila, že Komise v každém případě neprávem dospěla k závěru, že jí platby provedené společnostmi DB Telekom umožnily pokrýt dodatečné náklady spojené s její politikou prodeje se ztrátou.
- 15 Co se týče prvního žalobního důvodu, Tribunál nejdříve popsal metodu použitou Komisí, na základě které došla k závěru, že společnost DP AG byla zvýhodněna.
- 16 Tribunál v tomto ohledu v bodu 78 napadeného rozsudku uvedl, že Komise zaprvé konstatovala, že DP AG v letech 1990 až 1995 obdržela platby provedené společnostmi DB Telekom ve výši 11 081 milionů DEM – platby, které byly považovány za jediné

relevantní veřejné prostředky pro účely sporného rozhodnutí. Zadruhé Komise konstatovala, že DP AG zaznamenala čisté dodatečné náklady ve výši 1 118,7 milionů DEM způsobené její politikou prodeje se ztrátou v letech 1994 až 1999 v segmentech služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím otevřených hospodářské souměři a že tyto dodatečné náklady nebyly spojeny s plněním SOHZ. Zatřetí Komise konstatovala, že DP AG zaznamenala v letech 1990 až 1998 celkový deficit ve všech odvětvích činnosti ve výši 2 289 milionů DEM, takže nemohla pokrýt uvedené dodatečné náklady z vlastních prostředků. Z těchto tří zjištění a na základě toho, že DP AG nepředložila důkaz, že pokryla inkriminované čisté dodatečné náklady z jiných zdrojů než platbami provedenými společností DB Telekom, Komise vyvodila, že DP AG musela nutně kompenzovat uvedené náklady prostřednictvím těchto plateb, takže byla zvýhodněna z důvodu státní podpory v odpovídající výši.

- 17 Následně Tribunál za účelem analýzy, zda byla taková metoda správná, v bodech 80 až 82 napadeného rozsudku uvedl, že se Komise, aniž přezkoumala informace předložené v tomto ohledu Spolkovou republikou Německo, nevyjádřila k otázce, zda odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím představovalo SOHZ, avšak uznala, přinejmenším implicitně, že DP AG kromě čistých dodatečných nákladů způsobených svojí politikou prodeje se ztrátou, zaznamenala rovněž čisté dodatečné náklady, které byly, co se jich týče, spojeny s plněním SOHZ.

- 18 Tribunál v bodě 84 napadeného rozsudku rovněž konstatoval, že podle sporného rozhodnutí poskytla Spolková republika Německo Komisi informace týkající se závazků spojených s úkoly SOHZ svěřenými společností DP AG, které se rovnaly částce 20 426 milionů DEM, tedy částce jednoznačně vyšší než 11 081 milionů DEM odpovídajících platbám provedeným společností DB Telekom ve prospěch společnosti DP AG.

- 19 Konečně Tribunál v bodu 85 napadeného rozsudku uvedl, že Komise neověřila, zda celková částka těchto plateb byla nižší než celková částka čistých dodatečných nákladů společnosti DB AG týkajících se jejích úkolů SOHZ, tedy možnost, že uvedené platby neposkytly posledně uvedené společnosti žádné zvýhodnění.
- 20 V bodu 88 napadeného rozsudku tedy Tribunál dospěl k závěru, že Komise neprokázala právně dostačujícím způsobem, že platby provedené společností DB Telekom ve prospěch společnosti DP AG tuto posledně uvedenou společnost zvýhodnily ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.
- 21 V tomto ohledu Tribunál v reakci na argumenty Komise upřesnil v bodu 91 napadeného rozsudku, že prostor pro uvážení, který má tento orgán, není tak široký, aby mu umožnil se domnívat, že platby provedené společností DB Telekom zvýhodnily společnost DB AG, aniž předem přezkoumal, zda celková částka těchto plateb přesáhla celkovou částku dodatečných nákladů spojených s plněním SOHZ, přestože mu německé orgány poskytly informace v tomto směru.
- 22 Tribunál totiž v bodech 93 a 94 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že Komise byla povinna provést právě takový přezkum, a to i v případě, že v projednávané věci, jak tvrdil tento posledně uvedený orgán, podmínky uvedené v rozsudcích ze dne 22. listopadu 2001, Ferring (C-53/00, Recueil, s. I-9067), jakož i ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, s. I-7747) nebyly splněny. Komise se podle něj spokojila s konstatováním, že čisté dodatečné náklady způsobené politikou prodeje se ztrátou společnosti DP AG nemohly být předmětem náhrady vzhledem k tomu, že nebyly spojené s plněním SOHZ, avšak neověřila, zda DP AG nezaznamenala další čisté dodatečné náklady spojené, co se

jich týče, s plněním SOHZ, ve vztahu k nimž měla nárok požadovat náhradu prostřednictvím všech plateb provedených společnostmi DB Telekom.

- 23 Vzhledem k těmto úvahám Tribunál v bodě 96 napadeného rozsudku prvnímú žalobnímu důvodu vznesenému společnostmi DB AG vyhověl.
- 24 Tribunál dále pro úplnost přezkoumal druhý žalobní důvod vznesený společnostmi DB AG. Konkrétně v bodech 102 až 107 napadeného rozsudku na základě informací obsažených ve sporném rozhodnutí a informací předložených Spolkovou republikou Německo přezkoumal, zda platby provedené společnostmi DB Telekom v letech 1990 až 1995 ve výši 11 081 milionů DEM umožnily společnosti DP AG pokrýt čisté dodatečné náklady způsobené její politikou prodeje se ztrátou ve výši 1 118,7 milionů DEM. V bodu 108 téhož rozsudku Tribunál konstatoval, že tomu tak nebylo vzhledem ke ztrátám utrpěným společnostmi DP AG během téhož období, které se rovnaly částce 16 363 milionů DEM.
- 25 Na tomto základě dospěl Tribunál v bodu 109 napadeného rozsudku k závěru, že teze Komise, podle které byla DP AG zvýhodněna částkou ve výši 1 118,7 milionů DEM, byly vyvrácena tím, že konečné ztráty utrpěné touto společností v letech 1990 až 1995 dosáhly takové výše, že se platby provedené společnostmi DB Telekom ve prospěch společnosti DP AG ukázaly jako nedostačující k pokrytí čistých dodatečných nákladů způsobených politikou prodeje se ztrátou prováděnou posledně uvedenou společností v letech 1994 až 1999.
- 26 Vzhledem k tomu, že těmto dvěma žalobními důvodům bylo vyhověno, Tribunál zrušil sporné rozhodnutí, aniž přezkoumal ostatní žalobní důvody vznesené společnostmi DP AG.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 27 Svým kasačním opravným prostředkem se Komise domáhá toho, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek v plném rozsahu, dále zamítl žalobu na neplatnost podanou společností DP AG nebo, podpůrně, vrátil věc zpět Tribunálu a uložil společnosti DP AG náhradu nákladů řízení.
- 28 BIEK a UPS podaly vzájemný kasační opravný prostředek, kterým se domáhají toho, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek v plném rozsahu a uložil společnosti DP AG náhradu nákladů řízení.
- 29 Společnost DP AG se domáhá toho, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek Komise v plném rozsahu a uložil jí náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku. Krom toho tato společnost trvá na návrhových žádáních formulovaných v prvním stupni, které směřovaly ke zrušení sporného rozhodnutí a k uložení náhrady nákladů řízení před Tribunálem Komisi. DP AG rovněž poukazuje na neopodstatněnost důvodů předložených v rámci vzájemných kasačních opravných prostředků.
- 30 Spolková republika Německo se domáhá toho, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

K hlavnímu kasačnímu opravnému prostředku

- 31 Na podporu svého kasačního opravného prostředku vznáší Komise dva důvody, přičemž první vychází z porušení čl. 87 odst. 1 ES a čl. 86 odst. 2 ES v tom, že Tribunál

považoval za protiprávní metodu použitou ke zjištění existence státní podpory, a druhý z porušení článku 230 ES z toho důvodu, že Tribunál překročil svoji pravomoc tím, že nahradil svou vlastní metodou výpočtu dodatečných nákladů spojených s plněním SOHZ metodu použitou Komisí.

K prvnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES a čl. 86 odst. 2 ES

K první části

– Argumenty účastníků řízení

³² Podle Komise, BIEK a UPS porušil Tribunál čl. 87 odst. 1 ES a čl. 86 odst. 2 ES v tom, že aniž vysvětlil důvody, proč nebyla metoda použitá Komisí ke zjištění existence zvýhodnění správná, dospěl k závěru, že se za účelem ověření, zda takové zvýhodnění v projednávané věci existuje, měla uplatnit jiná metoda analýzy.

³³ Komise má za to, že metoda použitá ve sporném rozhodnutí byla smysluplná, jelikož vycházela z předpokladu, podle kterého „peníze skutečně musí odněkud přicházet, alespoň střednědobě nebo dlouhodobě, a že se nevynořují odnikud“. Závěr, podle

kterého politika prodeje se ztrátou prováděná společností DP AG byla financována státní podporou, kterou obdržela, se podle Komise nabízí tím spíše, že – jak vyplývá ze skutkových okolností – činnost v odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím byla prováděna se ztrátou z důvodu agresivní politiky v oblasti cen neumožňující pokrýt náklady poskytovaných služeb a že DP AG nedosahovala jinými činnostmi přebytků, které by mohla použít v uvedeném odvětví.

- 34 Za těchto okolností z nepopřené zjištění střednědobých a dlouhodobých deficitů v odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím, jakož i z nedostatku vlastních zdrojů „nutně“ vyplývá, že v rámci tohoto odvětví byla DP AG závislá na finančních náhradách vztahujících se k ostatním oblastem činnosti podniku, na které byly poskytovány státní podpory. Vztah mezi státním financováním a politikou prodeje se ztrátou se tedy nesporně nabízí, takže žádný další důkaz není nutný.
- 35 Společnost DP AG namítá, že Tribunál neměl povinnost uvést důvody, proč nebyla metoda zvolená Komisí správná, jelikož pojem „státní podpora“ je pojmem objektivním. Tvrdí, že v tomto ohledu Soudní dvůr již dříve v bodu 92 výše uvedeného rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg rozhodl, že aby náhrada představující protihodnotu za služby poskytnuté podniky-příjemci za plnění povinností veřejné služby nebyla kvalifikována jako státní podpora, nemůže překračovat to, co je nezbytné k pokrytí všech nebo části nákladů vynaložených na plnění těchto povinností. Takový výpočet je přitom povinný a každá metoda, která – stejně jako metoda použitá v projednávané věci Komisí – tento výpočet neobsahuje, je nutně nesprávná.
- 36 Podle názoru společnosti DP AG je metoda použitá Komisí každopádně nevhodná za účelem prokázání toho, že údajný deficit odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím je „nutně“ financován platbami prováděnými společností DB

Telekom v její prospěch. Taková metoda totiž nebere v úvahu skutečnost, že v ekonomické realitě, pokud ztráty připadající na konkrétní rok nemohou být kompenzovány vlastními zdroji, jsou vykazovány jako ztráty zaznamenané v rozvaze následujícího roku. Pouhá skutečnost, že ztráta nemůže být kompenzována vlastními zdroji roku, ve kterém vznikla, tak nutně neznamená, že byla kompenzována vnějšími zdroji.

- 37 Podle názoru Spolkové republiky Německo se projednávaná věc netýká pouhé otázky metody použitelné v projednávané věci, ale jejím předmětem je rozsah důkazní povinnosti Komise, pokud jde o skutečnost, že DP AG získala zvýhodnění. Podle tohoto členského státu ukládá výše uvedený rozsudek Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg povinnost vyčíslit čisté dodatečné náklady vzniklé povinnostmi poskytovat SOHZ a porovnat je se zdroji převedenými z titulu náhrady za tytéž povinnosti. Pouze na základě výsledku tohoto srovnání lze podle ní konstatovat existenci případné nadměrné náhrady.

– Závěry Soudního dvora

- 38 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že k tomu, aby něco mohlo být kvalifikováno jako „podpora“ ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy, se vyžaduje, aby byly splněny všechny podmínky uvedené v tomto ustanovení (rozsudky ze dne 21. března 1990, *Belgie v. Komise*, zvaný „Tubemeuse“, C-142/87, Recueil, s. I-959, bod 25; ze dne 1. července 2008, *Chronopost a La Poste v. Ufex a další*, C-341/06 P a C-342/06 P, Sb. rozh. s. I-4777, bod 125, jakož i ze dne 17. července 2008, *Essent Netwerk Noord a další*, C-206/06, Sb. rozh. s. I-5497, bod 63).

- 39 Aby vnitrostátní opatření mohlo být kvalifikováno jako státní podpora, musí se tak zaprvé jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků, zadruhé tento zásah musí být způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy, zatřetí musí zvýhodňovat svého příjemce a začtvrté musí nebo může narušovat hospodářskou soutěž (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 23. března 2006, *Enirisorse*, C-237/04, Sb. rozh. s. I-2843, body 38 a 39; ze dne 30. března 2006, *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, C-451/03, Sb. rozh. s. I-2941, bod 56, jakož i ze dne 17. listopadu 2009, *Presidente del Consiglio dei Ministri*, C-169/08, Sb. rozh. s. I-10821, bod 52).
- 40 Vzhledem k tomu, že se projednávaný důvod kasačního opravného prostředku týká pouze třetí z těchto podmínek, je třeba uvést, že podle ustálené judikatury jsou za státní podpory považovány zásahy, které mohou v jakékoli formě přímo nebo nepřímo zvýhodňovat podniky nebo které musejí být považovány za hospodářské zvýhodnění, které by podnik-příjemce nezískal za obvyklých podmínek na trhu (výše uvedené rozsudky *Enirisorse*, bod 30; *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, bod 59, jakož i *Essent Netwerk Noord* a další, bod 79).
- 41 V tomto kontextu Soudní dvůr ve vztahu k podnikům pověřeným SOHZ upřesnil, že státní zásah nespadá pod čl. 87 odst. 1 ES, pokud musí být takový zásah považován za náhradu představující protihodnotu plnění uskutečněných podniky-příjemci za účelem plnění povinností veřejné služby, takže tyto podniky ve skutečnosti nejsou finančně zvýhodněny, a účinkem tohoto zásahu tedy není poskytnout těmto podnikům výhodnější soutěžní postavení oproti konkurenčním podnikům (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky *Ferring*, bod 27; *Altmark Trans* a *Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 87; *Enirisorse*, bod 31, jakož i *Essent Netwerk Noord* a další, bod 80).

- 42 Aby však v konkrétním případě nebyla náhrada kvalifikována jako státní podpora, musí být splněna řada podmínek (výše uvedené rozsudky Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 88; Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, bod 61, jakož i Essent Netwerk Noord a další, bod 81).
- 43 Náhrada obzvláště nemůže přesáhnout to, co je nezbytné pro pokrytí všech nebo části nákladů vzniklých plněním povinností veřejné služby, při zohlednění odpovídajících příjmů a s ohledem na přiměřený zisk v souvislosti s plněním těchto povinností (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Ferring, bod 32; Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 92; Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, bod 66, jakož i Essent Netwerk Noord a další, bod 84).
- 44 Z toho vyplývá, že pokud Komise musí přezkoumat platnost systému financování SOHZ s ohledem na článek 87 ES, je povinna ověřit zejména to, zda je splněna tato podmínka.
- 45 V tomto ohledu, co se týče důvodu kasačního opravného prostředku, podle kterého napadený rozsudek nebere v úvahu nedostatky metody použité Komisí, je třeba upozornit, že Tribunál v bodě 85 tohoto rozsudku nejprve konstatoval, že Komise neověřila, zda celková částka plateb provedených společnostmi DB Telekom přesáhla celkovou částku čistých dodatečných nákladů SOHZ vynaložených společnostmi DP AG.
- 46 Dále zejména z bodů 91 a 94 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál měl za to, že se Komise nemohla domnívat, že uvedené platby představují zvýhodnění ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES právě proto, že nepřezkoumala jednak to, zda celková částka plateb provedených společnostmi DB Telekom přesáhla celkovou částku nezpochybněných dodatečných nákladů vzniklých společností DP AG, a jednak to, zda uvedená společnost nezaznamenala další čisté dodatečné náklady spojené s plněním SOHZ, ve

vztahu k nimž by měla nárok požadovat náhradu prostřednictvím všech uvedených plateb za podmínek uvedených ve výše citovaném rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg.

- ⁴⁷ Za těchto podmínek nelze Tribunálu důvodně vytýkat, že nevezal v úvahu nedostatky metody použité Komisí ve sporném rozhodnutí. Z výše uvedeného totiž vyplývá, že Tribunál tyto nedostatky zjistil při svém přezkumu legality uvedené metody s ohledem na čl. 87 odst. 1 ES.
- ⁴⁸ Vzhledem k tomu, že Tribunál právem dospěl k závěru, že metoda použitá Komisí ve sporném rozhodnutí trpěla nedostatky, musí být první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná.

Ke druhé části

– Argumenty účastníků řízení

- ⁴⁹ V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise, podporovaná BIEK a UPS, tvrdí, že jí Tribunál neprávem vytýkal, že nepřezkoumala všechny důkazy, včetně těch, které jí byly předloženy Spolkovou republikou Německo, čímž porušil pravidla upravující důkazní břemeno.

- 50 Okolnost, že DP AG nedisponuje vlastními zdroji, sama o sobě totiž nepostačuje k tomu, aby bylo prokázáno, že tato společnost používala státní zdroje, které získala, k financování čistých dodatečných nákladů svojí politiky prodeje se ztrátou v odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím. Krom toho jsou Komise a UPS toho názoru, že i kdyby Komise obdržela a přezkoumala všechny informace a důkazy, na které Tribunál v napadeném rozsudku odkazuje, nemohla by logicky dojít k jinému závěru.
- 51 Komise rovněž tvrdí, že společnost DP AG měla prokázat, že metoda použitá ve sporném rozhodnutí byla protiprávní, a nikoli že existovala jiná metoda, která mohla být rovněž použita. V každém případě, na rozdíl od toho, co tvrdí Tribunál v bodu 87 napadeného rozsudku, Komise neměla povinnost prokázat, že metodu zvolenou Tribunálem nebylo možné použít.
- 52 Spolková republika Německo má v tomto ohledu za to, že tvrzení Komise a UPS, podle kterého přezkum informací předložených společností DP AG a jí samotnou, co se týče částky čistých dodatečných nákladů spojených s povinnostmi veřejného zájmu vztahujícími se k poštovním službám, neumožňoval Komisi v žádném případě dojít k odlišnému závěru, pokud jde o existenci zvýhodnění, není podložené a je v rozporu s číselnými údaji přeloženými společností DP AG a uvedeným členským státem.

– Závěry Soudního dvora

- 53 Co se zprvÉ týče argumentu, podle kterého Tribunál porušil pravidla upravující důkazní břemeno tím, že Komisi vytýkal, že nepřezkoumala všechny důkazy, je třeba upozornit, že v bodu 85 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že Komise ve

sporném rozhodnutí nezohlednila informace poskytnuté Spolkovou republikou Německo týkající se určitých dodatečných nákladů spojených s plněním úkolů SOHZ. Dále v bodu 86 téhož rozsudku Tribunál konstatoval i to, že Komise neuvedla ani neprokázala, že jí tento členský stát a DP AG neposkytly informace nezbytné k tomu, aby ověřila, zda částka plateb provedených společnostmi DB Telekom nepřesáhla nezpochybněné čisté dodatečné náklady.

- 54 Je přitom třeba konstatovat, že Tribunál v bodech 85 až 88 napadeného rozhodnutí Komisi vytkl, že nepřezkoumala důkazy, které jí účastníci správního řízení předložili, tj. důkazy, které mohly být relevantní v rámci analýzy týkající se existence „zvýhodnění“ ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES v případě společnosti DP AG tvrzené Komisí. Za těchto podmínek je třeba uvést, že Tribunál nijak neporušil pravidla upravující důkazní břemeno.
- 55 Pokud jde o argument, podle kterého i kdyby Komise přezkoumala všechny informace a důkazy, na které Tribunál poukázal v napadeném rozsudku, nemohla by logicky dojít k jinému závěru, stačí konstatovat, že právě na základě uvedených informací dospěl Tribunál v bodech 108 a 109 napadeného rozsudku k odlišnému závěru, než ke kterému se dospělo ve sporném rozhodnutí. Z toho vyplývá, že tento argument je třeba zamítnout jako neopodstatněný.
- 56 Zadruhé co se týče tvrzení, podle kterého Tribunál neoprávněně uložil Komisi v bodě 87 napadeného rozhodnutí povinnost prokázat „nemožnost“ použití metody zvolené samotným Tribunálem, je třeba konstatovat, že toto tvrzení vyplývá z nesprávného výkladu uvedeného rozsudku.

- 57 V uvedeném bodu totiž Tribunál pouze konstatoval, že by přijal jako odůvodnění použití jiné metody, než byla metoda vyplývající z uplatnění kritérií uvedených ve výše uvedeném rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, tu skutečnost, že Komisi bránily objektivní důvody v tom, aby provedla přezkum informací předložených společnostmi DP AG a Spolkovou republikou Německo.
- 58 V uvedeném bodu 87 se přitom Tribunál omezil na konstatování, že se Komise nedovolávala žádné skutečnosti, na základě které by mohla prokázat jakoukoliv překážku, která by jí bránila v provedení tohoto přezkumu. Za těchto podmínek nelze přijmout ani tento argument.
- 59 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout.

Ke třetí části

– Argumenty účastníků řízení

- 60 Komise, podporovaná BIEK a UPS, Tribunálu vytýká, že zkreslil skutečnosti obsažené ve spisu tím, že měl v bodu 82 napadeného rozhodnutí za to, že ve sporném rozhodnutí nekonstatovala, že informace, které jí předložila Spolková republika Německo,

podle kterých odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím představovalo SOHZ, nebyly podloženy, a dále že uznala, přinejmenším implicitně, že DP AG kromě čistých dodatečných nákladů způsobených svojí politikou prodeje se ztrátou, zaznamenala rovněž čisté dodatečné náklady, které byly, co se jich týče, spojeny s plněním SOHZ. Podle názoru Komise bylo přitom v bodu 76 odůvodnění sporného rozhodnutí konstatováno, že dotčené odvětví nepředstavuje SOHZ a že otázka existence čistých dodatečných nákladů spojených s plněním SOHZ není v žádném případě v rámci metody analýzy, kterou si zvolila, relevantní.

- 61 Společnost DP AG má za to, že tato část je zjevně neopodstatněná, jelikož co se týče uvedených čistých dodatečných nákladů, Tribunál vycházel z bodu 43 odůvodnění sporného rozhodnutí, kde se hovoří o všech službách balíkových zásilek, přičemž odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím tvoří pouze jejich část. Dále má za to, že námitka Komise vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku, protože Tribunál zrušil sporné rozhodnutí z toho důvodu, že Komise každopádně neověřila, zda platby provedené společností DB Telekom nebyly odůvodněny těmito čistými dodatečnými náklady spojenými s plněním SOHZ.
- 62 Spolková republika Německo je toho názoru, že ve sporném rozhodnutí se Komise vyjádřila pouze k určitým specifickým službám v oblasti přepravy balíkových zásilek s ohledem na jejich povahu SOHZ, ale nikoli ke službě přepravy balíkových zásilek jako celku. Krom toho se v bodu 72 odůvodnění tohoto rozhodnutí Komise jednoznačně dovolávala „úkolů přesně definovaného společností DP AG“ a „plnění povinností veřejné služby“. Tribunál tudíž podle ní právem konstatoval, že Komise mlčky uznala skutečnost, že i v odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím existují povinnosti veřejné služby ve formě povinnosti doručování při zachovávaní dostupné sazby za kus.

– Závěry Soudního dvora

- 63 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury z článku 225 ES a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora vyplývá, že Soudní dvůr není příslušný ke zjišťování skutkového stavu ani v zásadě k přezkoumávání důkazů, které Tribunál na podporu tohoto skutkového stavu přijal. Pokud tyto důkazy byly řádně získány a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší samotnému Tribunálu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy. Takové posouzení tudíž nepředstavuje, s výhradou případu zkreslování těchto důkazů, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (viz zejména rozsudek ze dne 18. března 2010, *Trubowest Handel a Makaron v. Rada a Komise*, C-419/08 P, Sb. rozh. s. I-2259, body 30 a 31, jakož i citovaná judikatura).
- 64 Je třeba krom toho připomenout, že zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž je nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů (výše uvedený rozsudek *Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise*, bod 32 a citovaná judikatura).
- 65 V rámci této části důvodu kasačního opravného prostředku Komise svojí první výtkou zpochybňuje tvrzení obsažené v bodu 82 napadeného rozsudku, podle kterého se nevyjádřila k informacím předložených Spolkovou republikou Německo, pokud jde o okolnost, že odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím představovalo SOHZ, i když ve sporném rozhodnutí Komise konstatovala, že toto odvětví nepředstavuje SOHZ.

- 66 V tomto ohledu je třeba upozornit, že v bodu 76 odůvodnění sporného rozhodnutí se Komise odvolávala na důvodovou zprávu PPfLV, podle které § 2 odst. 2 bod 3 tohoto právního předpisu vylučuje obecnou povinnost doručování těch malých balíkových zásilek, pro které jsou sjednány zvláštní podmínky s danými zákazníky – například s těmi, kteří předkládají své zásilky k prvnímu zpracování, nebo s těmi, kteří uzavřou smlouvy o spolupráci – a že tito zákazníci-podnikatelé mohou být předmětem výjimky z povinnosti doručování, jelikož konkurence v tomto odvětví činí tuto povinnost nadbytečnou.
- 67 Je třeba přitom konstatovat, jak uvádí Spolková republika Německo, že v citovaných bodech odůvodnění se Komise odvolávala na určité specifické služby v oblasti přepravy balíkových zásilek s ohledem na jejich povahu SOHZ, ale nikoli na službu přepravy balíkových zásilek jako celek. Krom toho je třeba rovněž zdůraznit, jak uvedla DP AG, že Tribunál zrušil sporné rozhodnutí nikoli z důvodu přístupu Komise, pokud jde o kvalifikaci dotčených služeb jako SOHZ, ale z toho důvodu, že Komise neověřila, zda platby provedené společností DB Telekom představovaly nadměrnou náhradu vzhledem k nezpochybněným čistým dodatečným nákladům spojeným s plněním SOHZ.
- 68 Za těchto podmínek nelze Tribunálu důvodně vytýkat, že zkreslil skutkové okolnosti projednávané věci.
- 69 První výtku uplatněnou Komisí tudíž nelze přijmout.
- 70 Co se týče druhé výtky, která se týká skutečnosti, že Komise implicitně uznala, že DP AG zaznamenala čisté dodatečné náklady spojené s plněním SOHZ, stačí konstatovat, že Komise v bodu 73 odůvodnění sporného rozhodnutí uvedla, že „se ukazuje, že DP AG nese čisté dodatečné náklady, z nichž není spojena s plněním povinností veřejné

služby jen minimální část“ (*neoficiální překlad*). Z této formulace mohl Tribunál vyvodit, aniž se dopustil zkreslení, že Komise uznala, přinejmenším implicitně, že DP AG nese rovněž náklady spojené s SOHZ.

- ⁷¹ Jelikož z předcházejících úvah vyplývá, že Tribunál nezkreslil skutkové okolnosti, které mu byly předloženy, je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou i třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

Ke čtvrté části

– Argumenty účastníků řízení

- ⁷² Komise, podporovaná BIEK a UPS, popírá odůvodnění rozvedené pro úplnost v bodech 101 až 109 napadeného rozsudku, ve kterých Tribunál přezkoumal kromě informací obsažených ve sporném rozhodnutí i informace předložené Spolkovou republikou Německo. Uvedení účastníci řízení jsou toho názoru, že tyto informace, včetně zejména těch, které se týkají peněžních částek placených společnostmi DP AG německému státu, jakož i plateb ze strany společnosti DP Telekom, jsou irelevantní, pokud jde o uplatnění metody použité Komisí, což podle ní odůvodňuje, proč nezpochybňovala jejich správnost. V každém případě je podle jejího názoru Tribunálem takto provedené posouzení nedostatečné a chybné, protože z něj nevyplývá zejména to, že DP AG mohla finančně přežít bez náhrady ze strany společnosti DB Telekom, a dále protože se netýká otázky, zda DP AG disponovala dostatečnými finančními prostředky,

kterými by nahradila čisté dodatečné náklady vzniklé její politikou prodeje se ztrátou, a to navzdory celkového deficitu zaznamenanému touto společností.

- 73 V tomto ohledu DP AG tvrdí, že výtky Komise, že Tribunál nekonstatoval, že DP AG mohla přežít bez finanční náhrady, je irrelevantní. Tribunál se totiž mohl omezit na to, že vyloučí, že zdroje pocházející z plateb provedených společností DB Telekom v letech 1990 až 1994 byly použity k pokrytí čistých dodatečných nákladů vzniklých politikou prodeje se ztrátou prováděnou v letech 1995 až 1999, z toho důvodu, že v té době byly vyčerpány.
- 74 Spolková republika Německo dodává, že Komise byla v každém případě povinna prokázat, že dotyčný státní příspěvek představoval nadměrnou náhradu čistých dodatečných nákladů vzniklých poskytováním SOHZ. Krom toho podle ní nemohl být žádný izolovaně pojatý náklad kryt jinými vlastními zdroji společnosti DP AG, jelikož tato společnost během daného období utrpěla ztráty. Přístup Komise vede podle názoru Spolkové republiky Německo ve skutečnosti k absurdnímu výsledku, že všechny náklady musely být financovány veřejnými zdroji.

– Závěry Soudního dvora

- 75 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemohou důvody namířené proti odůvodnění rozhodnutí Tribunálu provedeného pro úplnost zapříčinit zrušení tohoto rozhodnutí, takže jsou tyto důvody irrelevantní (rozsudky ze dne 7. listopadu 2002, *Hirschfeldt v. AEE*, C-184/01 P, Recueil, s. I-10173, bod 48; ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 148, jakož i usnesení ze dne 9. března 2007, *Schneider Electric v. Komise*, C-188/06 P, bod 64).

- 76 V tomto ohledu z analýzy prvních tří částí projednávaného důvodu kasačního opravného prostředku vyplývá, že Tribunál, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, vyhověl prvnímu žalobnímu důvodu formulovanému společností DP AG v rámci její žaloby na neplatnost, podle kterého Komise porušila čl. 87 odst. 1 ES v tom, že se domnívala, že ji platby provedené společností DB Telekom zvýhodnily.
- 77 I kdyby tedy odůvodnění obsažené v bodech 101 až 109 napadeného rozsudku bylo právně chybné, je třeba zdůraznit, že takové konstatování nemá žádný vliv na správnost posouzení žalobního důvodu týkajícího se protiprávnosti sporného rozhodnutí s ohledem na čl. 87 odst. 1 ES.
- 78 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že čtvrtá část projednávaného důvodu kasačního opravného prostředku je irelevantní.
- 79 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba první důvod kasačního opravného prostředku vzneseného Komisí v plném rozsahu zamítnout.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení článku 230 ES

Argumenty účastníků řízení

- 80 Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku Komise vytýká Tribunálu, že překročil meze své pravomoci vyplývající z článku 230 ES tím, že nahradil svou vlastní metodou výpočtu dodatečných nákladů spojených s plněním SOHZ metodu

použitou Komisí. Komise má za to, že jestliže upřednostňuje metodu, která jí umožňuje rychle a účinně vyřizovat námitky předložené stěžovateli v rámci řádného interního úředního postupu, nepřísluší Tribunálu, aby místo ní rozhodoval o metodě, která se má použít.

⁸¹ Kromě toho Komise, podporovaná BIEK a UPS, tvrdí, že Tribunál v odůvodnění rozvedeném v bodech 101 až 109 napadeného rozsudku nahradil Komisi tím, že přezkoumal informace, které nebyly předmětem přezkumu v rámci sporného rozhodnutí.

⁸² Společnost DP AG má naopak za to, že se Tribunál omezil na to, že použil metodu, která musí být nutně použita v souladu s judikaturou Soudního dvora. Podle Soudního dvora a administrativní praxe Komise je totiž předpokladem pro konstatování zvýhodnění v případě státních podpor z důvodu úhrad ze státních zdrojů, jež jsou náhradou za plnění povinností veřejné služby, že budou nejdříve určeny náklady vzniklé plněním těchto povinností obecného zájmu.

⁸³ Spolková republika Německo tvrdí, že Tribunál protiprávně nenahradil svým posouzením posouzení Komise. V bodech napadeného rozsudku, na které odkazuje projednávaný důvod kasačního opravného prostředku, se podle ní omezil na přezkum z účetního hlediska poté, co provedl v bodech 78 až 96 téhož rozsudku analýzu sporného rozhodnutí z hlediska právního. V každém případě má za to, že vzhledem k tomu, že bylo konstatováno porušení čl. 87 odst. 1 ES, je uvedený důvod kasačního opravného prostředku irrelevantní.

Závěry Soudního dvora

- ⁸⁴ Je třeba uvést, jak vyplývá z článku 230 ES, že vzhledem k tomu, že předmětem žaloby na neplatnost je kontrola legality aktů přijatých orgány Společenství, které jsou v tomto článku vyjmenovány, není cílem ani účinkem analýzy důvodů vznesených v rámci takové žaloby nahradit celkové vyšetřování věci v rámci správního řízení (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 103).
- ⁸⁵ V tomto ohledu je třeba upozornit, že v bodech 68 až 88 napadeného rozsudku se Tribunál zabýval analýzou metody použité Komisí ve sporném rozhodnutí s ohledem na čl. 87 odst. 1 ES, a to zejména za účelem ověření, zda platby, které DP AG obdržela ze strany společnosti DB Telekom, mohly představovat zvýhodnění ve smyslu uvedeného ustanovení, jakož i relevantní judikatury.
- ⁸⁶ V rámci této analýzy Tribunál v bodech 80 až 88 napadeného rozsudku poukázal na určitá pochybení ve výpočtu provedeném Komisí v rámci sporného rozhodnutí, ze kterých vyplývá, že Komise neprokázala, že uvedené platby DP AG zvýhodnily.
- ⁸⁷ Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že Tribunál nenahradil svou vlastní metodou metodu Komise, ale že se jeho přezkum omezil na soudní přezkum legality sporného rozhodnutí.

- 88 Pokud jde o důvod týkající se skutečnosti, že Tribunál tím, že provedl přezkum informací, které nebyly předmětem analýzy v rámci sporného rozhodnutí, nahradil Komisi, je třeba konstatovat, že s ohledem na úvahy obsažené v bodech 76 až 78 tohoto rozsudku, co se týče nadbytečné povahy posouzení provedených Tribunálem v bodech 101 až 109 napadeného rozsudku, jakož i na judikaturu citovanou v bodu 75 tohoto rozsudku, je třeba dojít k závěru, že tento druhý důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní.
- 89 Vzhledem k předcházejícím úvahám nelze Tribunálu důvodně vytýkat, že v rozporu s článkem 230 ES překročil své pravomoci. Druhý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.
- 90 Vzhledem k tomu, že žádnému z obou důvodů kasačního opravného prostředku dovolávaných Komisí na podporu jejího kasačního opravného prostředku nebylo vyhověno, je třeba tento kasační opravný prostředek v plném rozsahu zamítnout.

Ke vzájemným kasačním opravným prostředkům

Argumenty účastníků řízení

- 91 Ve svých vzájemných kasačních opravných prostředcích BIEK a UPS tvrdí, že Tribunál nezohlednil výše uvedený rozsudek Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, jelikož v projednávané věci nezážil, že nebyl splněn žádný z požadavků uvedených v tomto rozsudku, na základě kterých by náhrady za poskytování SOHZ

mohly uniknout pravidlům v oblasti státních podpor. Zprvce praxe prováděná společností DP AG spočívající v uplatňování cen, které byly nižší než zákonná jednotná sazba, v odvětví služeb přepravy balíkových zásilek ode dveří ke dveřím podle nich neodpovídala úkolu veřejné služby. Zadruhé podmínky, za kterých byly prováděny platby ze strany společnosti DB Telekom, nebyly předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem. Zatřetí, jelikož použití těchto plateb nebylo přesně vymezeno, nebylo možné určit, zda vedly k nadměrné náhradě. Konečně, údajná náhrada prováděná prostřednictvím uvedených plateb byla poskytována nezávisle na jakékoliv analýze nákladů spojených s plněním SOHZ.

- ⁹² Společnost DP AG na tyto argumenty odpovídá, že Tribunál neměl povinnost zkoumat, zda byly splněny požadavky uvedené ve výše citovaném rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg. Konstatování, že Komise neověřila, zda DP AG musela nést čisté dodatečné náklady spojené s plněním povinností SHOZ, totiž stačilo ke zrušení sporného rozhodnutí.

Závěry Soudního dvora

- ⁹³ Vzhledem k tomu, že již byl učiněn závěr, že Komise uznala přinejmenším implicitně, že DP AG nesla náklady částečně spojené s plněním SOHZ, jak bylo uvedeno v bodech 66 až 73 tohoto rozsudku, Tribunál v kontextu přezkumu legality právem následně přezkoumal důvod předložený společností DP AG týkající se Komisí použité metody, pokud jde o výpočet možné nadměrné náhrady ve smyslu třetí podmínky výše uvedeného rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, jak bylo připomenuto v bodech 41 až 43 tohoto rozsudku.

- 94 V rámci tohoto přezkumu dospěl Tribunál v bodu 94 napadeného rozsudku zejména k závěru, že vzhledem k tomu, že uvedená metoda neověřovala, zda DP AG nezaznamenala další čisté dodatečné náklady spojené s plněním SOHZ, neumožňovala prokázat právně dostačujícím způsobem tyto dodatečné náklady, a tudíž s ohledem na výše uvedený rozsudek Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg rozhodl, že sporné rozhodnutí musí být zrušeno.
- 95 V této souvislosti je třeba konstatovat, jak uvedl generální advokát v bodech 125 až 128 svého stanoviska, že Tribunál tak provedl analýzu legality sporného rozhodnutí v mezích pravomoci, kterou mu přiznává článek 230 ES, a s ohledem na relevantní judikaturu týkající se kvalifikace státní podpory, jakož i náhrad za povinnosti SOHZ, jejíž součástí je výše uvedený rozsudek Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg.
- 96 Je třeba rovněž uvést, že právě pokud by Tribunál přezkoumal sporné rozhodnutí ve vztahu k jiným kritériím uvedeným v tomto rozsudku, jak měl podle tvrzení BIEK a UPS povinnost provést, nahradil by Tribunál, jak sám správně uvedl v bodu 95 napadeného rozsudku, Komisi tím, že by provedl přezkum namísto ní.
- 97 Je třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury platí, že přezkum složitých hospodářských posouzení Komise, který vykonávají soudy Společenství, jak je tomu v prodávané věci, musí být nezbytně omezen na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, jakož i věcné správnosti skutkových zjištění, neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci (výše uvedený rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 279, jakož i rozsudek ze dne 6. října 2009, GlaxoSmithKline Services a další v. Komise a další, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P a C-519/06 P, Sb. rozh. s. I-9291, bod 85).

- 98 Z toho vyplývá, že Tribunál neměl povinnost přezkoumat všechna kritéria uvedená Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, jakmile konstatoval protiprávnost sporného rozhodnutí z hlediska jedné z těchto podmínek.
- 99 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba vzájemné kasační opravné prostředky zamítnout jako neopodstatněné.

K nákladům řízení

- 100 Podle čl. 69 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 69 odst. 4 prvního pododstavce téhož jednacího řádu členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.
- 101 Vzhledem k tomu, že společnost DP AG požadovala náhradu nákladů řízení vztahujících se k hlavnímu kasačnímu opravnému prostředku a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu těchto nákladů řízení.
- 102 Co se týče vzájemných kasačních opravných prostředků, i když BIEK a UPS neměly ve věci úspěch, je třeba konstatovat, že společnost DP AG ve svém vyjádření k těmto kasačním opravným prostředkům náhradu svých nákladů řízení vztahujících se k těmto kasačním prostředkům nepožadovala. Z toho vyplývá, že každý z těchto účastníků řízení musí nést vlastní náklady řízení vztahující se k vzájemným kasačním opravným prostředkům.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Hlavní kasační opravný prostředek a vzájemný kasační opravný prostředek se zamítají.**
- 2) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Deutsche Post AG v rámci hlavního kasačního opravného prostředku.**
- 3) **Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV a UPS Europe SA ponесou vlastní náklady řízení vztahující se k hlavnímu kasačnímu opravnému prostředku.**
- 4) **Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV a UPS Europe SA ponесou vlastní náklady řízení vztahující se ke vzájemnému kasačnímu opravnému prostředku.**
- 5) **Spolková republika Německo ponese vlastní náklady řízení.**

Podpisy.